

2931

www.unilib.rs
Год. V. — Број 2.

У Новом Саду, 20. јануара 1911.

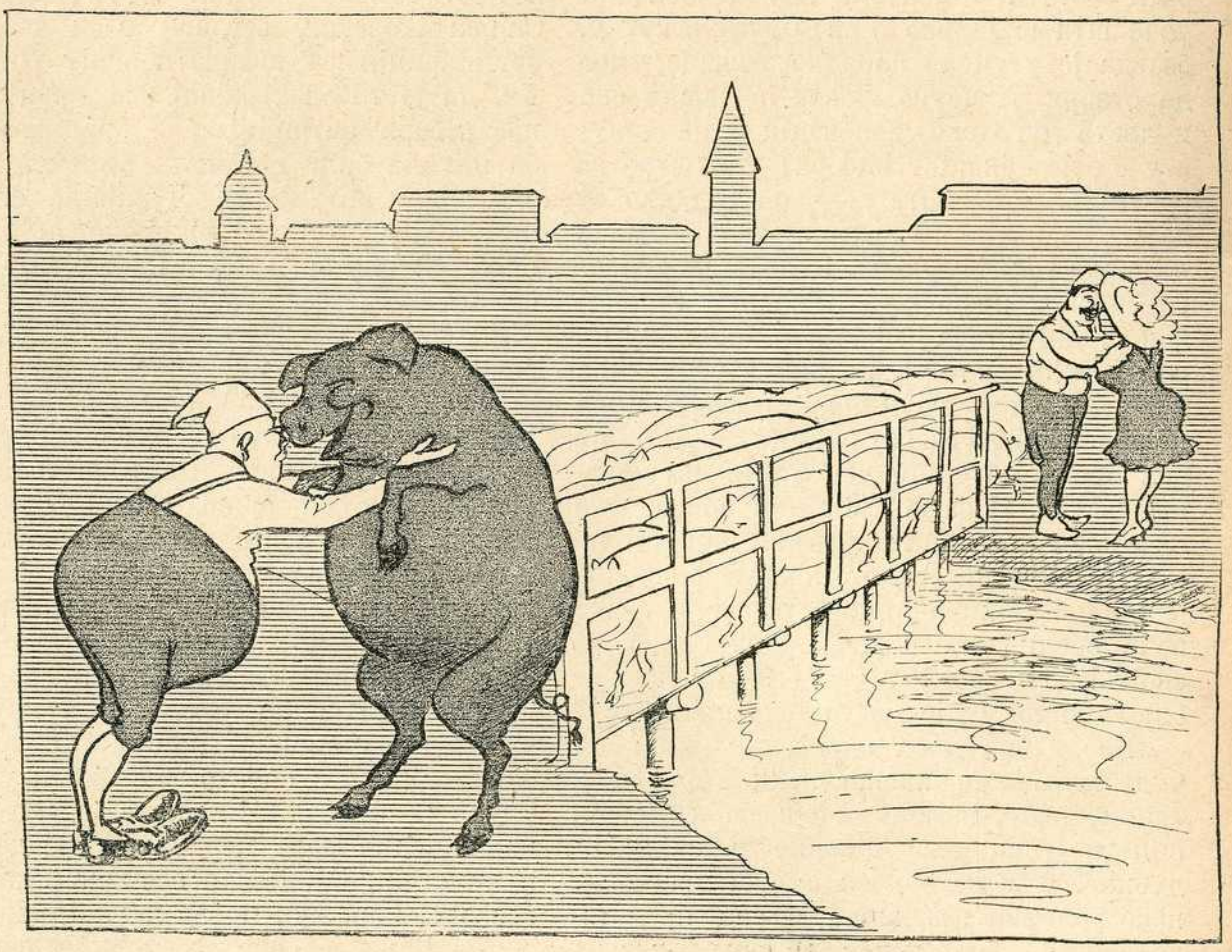


СТАРМЛАДИ

ХУМОРИСТИЧНО-САТИРИЧАН ЛИСТ.

Уређује: Стармлади. — Цена је листу: на год. К 8, на 1/2 год. К 4, на 1/4 год. К 2.

Први извоз и увоз.



Михл: О, ду мајне, спее гица!

Сервијанац: Сервус либе, крмачица!

У
Н
И
В
Е
Р
С
И
Т
Е
Т
С
К
А
Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

Електрично око.

Је ли икад ико могао помислити, да ће сав свет бити удешен на електрику?

Штампарије, државне машине, клепала, ветрењаче, политичаре, министре, — све то креће електрика.

На пр. Кујена електрицу у Бечу противу четрдест-осмаша, и он онда електрише аграрце, српског патријарха, а овај опет либерале, вармеђаше, подрепаше и т. д. — и тако се створи странка пузаваца, звана: мункач! И тако то електризирање иде у недоглед, док на послетку чак један „пензионирац“ Грчић покушава да електрише новосадску српску публику противу српске опере Жарка Савића, из страха да ће он и даље морати остати у пензији, ако новосађани уоче шта је Жарко о свом руву и круву, без да је угуцао народне хиљаде, умео да створи. А друго, човек је ваљда већ и доста дуго био у пензији и на допусту од позоришног одбора: „друштва за срп. нар. позориште“, — па сад кад су га из „пензије“ подигли, право је ваљда да мало другог укаља а тиме себе много опере и препоручити за суђено несуденог директора срп. нар. позоришта, рачунајући ако су противу Добриновића неке „младе“ глумице, противу њега неће бити старији глумци, јер су му чак о новој години честитали на управитељству. И за то је њему новосадека публика опростила хајдучки нападај на Савићеву трупу, па не осврћући се шта један пензионирац пише, посећује свако вече вредно позориште, а г. Грчић је своју циду бацио у трње и повукао се онамо камо му је место — у „пензију!“

Еле у ово доба електрике, није ни чудо што је пронашао неки Рус „електрично око“, помоћу којег ће се моћи видети и најдаље даљине и најдубље дубине. А у исто доба је пронашао опет неко телефон без жица. И сад представите себи, како човек помоћу тог електричног ока и електричног уха постаје мали — боже ми прости Бог! — Све види и све чује!

Наравно, да је Рус ту справу био пронашао пре но што је коалиција била

склопила пакт с баном Томашићем, она би помоћу електричног ока могла видети, да поред свих медених речи Томашићевих — они му не леже на срцу — него у стомаку! Или рецимо, да је то електрично око пронађено пре но што је „буђеновачко дете“ изабрано за посланика, његови бирачи би га кроз и кроз провидели — и видели му не само у души него и у стомаку — глад за 1600 К. А радикали зацело не би били примили „дете“ натраг у странку, јер су они и без детета довољно се компромитирали са баном. Ако не с овим — а оно с оним прошлим, још горим. Да је то електрично око имао Форгач, он би ако је био слеп код очију, зацело мало боље био видео — и не би доживео да се сви његови „документи“ Свијентоховског, његовом геси као најординарнији фалзификати обију о главу. Ах, да је то електрично око пронађено, пре избора патријарха, — радикали не би никада били оставили „времену“ да оно бира патријарха Лукијана, агнеца не злобивог. Они би онда могли патријарху у срце загледати и видети, да их он никада није у срцу ни носио.

А да је то електрично око и ухо народу, он би се од много што шта згрозио.

Да му је то око било, а њему никада не би било пало на ум да бира за Нови Сад посланика Шлезака, — јер би видео да је он обишао истину кад је обећао да ће се борити са опште и једнако право гласа, нити би му пало на ум, да се да повести од подрепаша — у калуђерску странку, Кујену и патријарху под ноге. Ах, каква ће све чуда донети електрично око.

На пр. господин Шаца Пацицврк набави себи тако електрично око и уво, и упути се на бал. И наравно, одмах узме на око једно мало корпулентније девојче и приступи јој. После времена и како се осећате, наравно, прелази на ствар.

— Ваше је срце, госпођице, свакако још празно?

— А што да је празно? Празна је ваша глава — а моје срце је пуно... Пуно љубави... наравно према својим родитељима.

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

А г. Шаца је онда опет узме од главе до пете на око (наравно сад већ на електрично око, које свакако личи на монокл) и гле чуда... заиста њено срце није празно... У њему се зачела љубав... Неки мали ђаво сћућурио се у срцу госпођице Јулке... А господин Шаца само тек помисли у себи „пхи тајкел“ — и грандиозно се поклони и учини рехтеум према госпођици Дари.

— Да ли сте ви већ ангажовани, госпођице Даро?

— За прву четворку јесам!

И г. Шаца је само узме мало на електрично око... и заиста у њеном срцу види лепо четворицу. Све сама шаржа... Наравно и опет грандиозан поклон и вешт окрет — а он се створи пред лепом распуштеницом госпођом Ружом. Сирота Ружа, остала без мужа... њој мора да није лако, мисли госп. Шаца. И узме је на око — наравно електрично. И бррр... шта је то? У њеном срцу читав ваشار! Има их црних, плавих, младих, ћелавих, сабљаша, цивила, — па чак и једна мајтија!

Наравно господин млади се згади и он пљуне... дакако у марамци, по етикецији, извици се лепој веселој распуштенице... у упути се мало према швицарцима. Пре но што им је приступно, а он узме мало електрично уво или телефон без жица и ослушну...

— „и онда се већ смркло, а мама још нема... а госп. Милан каже, како то сад лепа мода што се сукања тиче... Само, мода са шеширима је мало не практично због дугачких игала. Могу човеку очи ископати, каже он! И онда каже скините шешир госпођице Савка, да ми не смета, — и још ја шешир нисам ни на кревет мет'ла, а он ме обема рукама обухватио... и сасвим брезобразно право у уста пољубио... После смо се — ал' не мој да ме издаш — све док мама није кући дошла љубили... Слатка, ја сам јела и шамролне, а лизала и мед са саћа... ал' све је то „шмарн“ — према пољубицу, наравно од мушкараца...“

— Господин Шаца се кожа мало стресе, и он се окрене према гарде-дамама. Ваљда ће тамо моћи, код њих наћи

— утехе. И наравно разговор се заподенуо о скупоћи.

— Све је скупо, господин Шацо. Све... Ето, вечерас сам за вечеру испаковала три пара шлица... нешто већи од врапчића... па три круне пар... шта мислите?... то је шрекних. Ја сама сам појела један пар.

Господин Шаца узме госпођу Јуцу на око, наравно на електрично... и шта, јој види чак у утроби?... жути насуљ...!!

Восански сабор.

Михлов сабор напустили
Посланици Срби,
Сад се Михл чеше тамо
Где га и не сврби.

За Србима изашли су
Мусломани наши;
Шта су могли, нег' заворит'
Сабор куфераши.

Младотурским реформаторима.

Знано нам је да се сваки
За слободу од вас бори,
Нисте стари зулумџари
Већ сте од њих много — гори!

Појмимо вас, што сте старог
Екс-Султана заробили!
Јер сте народ лепше, боље —
Опљачкали, поробили.

ДЕМАНТИ.

Неки листови су донели вест, да је мени бан рекао: „А где је Њ. Св. патријарх, зашто он није дошао? То је свињарија, коју ћу ја у Бечу јавити!“ Није било тако, него овако: Томаше се пре свега раснитивао за Свињареву странку којом приликом је споменуо и патријарха и Беч... па је неко тим речима можда други значај дао. Толико у хатар истине!

Секретар патријархов.

Досетио се.

Мајсторица (кирајџији): Васо, дајте ваше кошуље, ођу данас да перем.

Васа: Одма ћу да свлачим, мајсторице.

Мајсторица: Како да свлачите?! Та ви сте рекли да имате шест кошуља.

Васа: Да, али са оних других пет је ова једна искриљена.

Уз месојеђе.

У жељама сам увек био скроман. Нисам никада преферао у томе. Нисам желео да ми месоц у соби излази, а пуница да ми под прозор долази. Нисам желео да помру туђи веровници, а моји да ми долазе и у радне дане у визите. Нисам желео да ме драгана чека док не исплатим дугове, а старац да ме утеши баснословним миразом — ал после блажене му смрти. Нисам никада са својим аеропланом лебдео по облацима таквих жеља, па нећу ни сада.

Да сам којом здравствено редарственом несрећом заклао ове године ма само четир брала и да ми је сваки тежак — да баш не преферам у жељи, рећи ћу: — као сви световни чланови бившег саборског одбора скупа, ја бих, тако ми поштева и искрених жеља свију дипломата овога света, лепо провео месојеђе. Овако....

Дошло ми је дотле, да се упишем у који песнички клуб, јер је грехота оваким осећајима дати израза у прози. На све стране игранке, забаве, венчићи и дугачки и округли, вечере, сеља, званице, гости, чашћења, наздрављења и на крају крајева или коло до зоре или многаја лета до јесени.

Народ омет, онај наш народ, за кога се ми учени и преучени толико бринемо, скида једну по једну кобасицу и побожно их спуцава и спуцаће све, док не почну прави послови. А ја? Кајем се и испаштам, што се пре Божића нисам уписао међу вегетеријанце и што нисам постао витез реда „Смрт алкохолу.“ Ох, алкохол!? Да ми је сад ма једна најпростија чаша обичне ракије, па ма заударала и на дим?

Тако је то сад. А како је могло бити? Да нисам био луд и да нисам кортешовао при прошлим изборима за свакога, ко ми се понуди, не би ме нико изварао на концу краја, већ би моја берза друкије радила.

Да сам ја обећавао на све стране — а то умем (можете питати све моје веровнике) — лепо бих ја сад седео као народни заступник у сабору. Ах, ах, ах! Красно би то било! Ах! Лепо бих ја као и Ивић, учено, високо: илустрисиме доминe, сервус! Хаб ди ере! Ми се растајемо. Ја се сад крећем у друштву једног Томашића и једног — Чаврака....

Хоооо! Или бих као Супило — сећајући се избора у Глини, који је прошао без филера трошка — грмио на оне и против оних, који ме себе ради подиглоше из заборави и стекао бих и ја име: — див — у заветрини.

Див.... дивно, заиста. Томашићу на Ђабу, Josipu prebolnom, — што је продао кућу, да други не праве после смрти му и тај гешетф, на кафу, ох.... дивно диву проваћање уз месојеђе. —

Млатати рукама, дерати се, забадати и говорити и говорити и говорити.... та могао бих и ја као један од браће Ради! — Ђа, — Ђа!!!

Овако седим и кукам и гледам пронаст своју као Томашић расуло своје мункачке странке, а

ни он ни ја ни од куда помоћи. Њену је ипак боље.

Он може са Ивићем, Супилом, Радићем....

Сви они могу у маскенцугу корачати као „народни људи“, а не треба им ни маска, ни костим, ни гести, ни мимика.... ништа. Свим оним што имају у себи и на себи и што дају од себе, најбоље карикирају — народног избраника.

Ако допру ови моји трезни и гладни уздаси међу сите и напите, молим све и свакога, да споменутим народним људима верује, како се исти неби покајали или чак потужили, да им маска не стоји добро. јер спољашност не одговара унутрашњости. Сретан вам свима маскибал!

Максим Слатки.

Кратак извештај.

Будимпешта. Сабор ради. Посланика се сваки дан скупи довољан број, тако да председник може отворити седницу неколико минута пре дванаест. Кад се прочитају стигли подвесци, народни посланици слатко задремају и сањајући о томе, како се сад Кошутовци и Јуштовци и у сабору љубе, мисле, кад их квестор пробуди: да ли се у угарском сабору може и искрено љубити, или се може само искрено тићи.

Фридјунгова „прослава“.

И ако је фактично његова „прослава“ раније била, и у Бечу се он званично „прославио“ — ипак му скромност није допустила а да своју праву прославу не одржи, — јер се после толиког труда око проучавања својих историјских докумената у „велездајничкој“ парници — осетио толико уморним, да се најозбиљније побојао парализе — у мозгу, те се повлачи у мир.

О прослави је присутним пет гостима, последњи пут прочитао своје ремек-дело „Документи“ gesammelt durch hochgeehrte Herren Nastic & Vasic — које је присутне све разве селило и до миле воље насмејало.

Слављеника су осим његових „штамтиш“ пријатеља, поздравили уредништво „Reichsposta“ и чувени либретиста Леон, који је уједно умолио историчара, да му дозволи да сме његове „Документе“ — употребити за оперету. Музика ће свакако бечка бити.

Бистро чељаде.

Неки сеља пошао у варош, а замоли га једна госпа да јој купи на пијаци за динар пар пилића и за 10 пара динарских квасца.

Кад се сељак из вароши враћао, био је љут и рече: ево вам за динар квасца, а за 10 пара нема нигде пар пилића.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Театралија.



Глумачке подвале.

Са Виљемом Беком, чувеним певачем, баритонистом, који је у иностранство „емигрирао“ десио се једаред овакав случај. Уметници мађарске опере једном су читаву заверу склопили противу Бека. Уверили су га да је изгубио глас. Наравно да

то није тако лако ишло, али расположени уметници, на тој проби нису скоро друго радили, него мајсторисали, да шала што боље упали.

Ваља знати пре свега, да је Виљем Бек, на свету ваљда један од највреднијих и најсавенијих певача. Већ и на проби, он по могућству тако игра и пева, као у вече на представи.

И споменуте пробе дакле, није жалио гласа и пуним гласом је своју улогу певао.

На једанпут му коровођа Алберт Метц из орчестра рече:

— Шта је то, драги Беку, зашто ви маркирате?

Бек се разрогачи, и онда је једно четврт сата удешавао грло и при идућој сцени је још пунијим гласом певао. После сцене ступи на позорницу Рихард Корнаји.

— Чујеш, Виљеме — рече озбиљним лицем другу, шта је данас с тобом? Што маркираш?

Бек побледи. Пожури у своју гардеробу, поније по боце селтерске воде, певао је скале, трилирао и онда се вратио на позорницу, а кад је дошла његова сцена, тако је пуштао гласове, да је скоро све тресла се позорница.

Онда је иза једних кулиса изашао Карло Вуријан.

— Мали лукавче, рече смејући се и претом претећи на Бека — наравно, наравно, за пештанску оперу већ више не певате, него штедите глас за парижку публику.

Бек је био утучен. Преблеливши као смрт клечајућим и батргајућим корацима одвукао се у партер право управнику Месарошу.

— Господине директоре, госп. директоре — промуца — како вам се допада моје певање?

— Врло добро, драги госп. Беку, јако сам задовољан! Само то не могу да разумем зашто сте се тако ужасно дерали? Та на проби смо само — а не представи!

*

Мађарска чувена глумица Клара Кири гостовала је у једном позоришту у провинцији. Дошло је и последње вече гостовања, које је за директора најнепријатније: предаја хонорара.

Срачунао је да равних 900 форината припада уметници за гостовање. Директор се лукаво насмеши:

— Хм! А да се не би дала која пара откунути? Та божанствена Клара има добро срце.

Позове тајника и рече му:

— Чујете, господине тајничке, идите у гардеробу код Киријеве, ставите јој на срце, ко зна, можда ће попустити 100 форината од хонорара. Изнесите јој слику беде путујућих позоришта и т. д. Та ви ме већ разумете.

Тајник се упути Киријевој, али уз пут се предомисли. Није осећао у себи довољно снаге за ту улогу. Али на срећу његову пађе се са комичарем дружине.

— Чујеш, хоћеш 10 форината за два минута да зарадиш?

— Ма и двадесет за четир минута! Кога да убијем?

— Иди у гардеробу код Киријеве, на гледај да јој 100 форинти од хонорара одлучаш у име директорово. Ти ћеш од тих 100 форината добити десет.

— Гилт!

Комичар уђе у гардеробу, стави се у позитуру говорника и овако је ослови:

— Врло поштована уметнице! Господин директор ми је обећао десетицу, ако од вашег хонорара скинем сто форинти. Десет форинти је много за једног сиротог комичара, који познаје радости живота. Али ако ми дате 20 форинти, нећу ништа скидати од хонорара!

И Клара Киријева — која је одлична глумица, али лош трговац — још се радовала тој доброј трговини!

Домаће вести.

„Слобода“, „Нова Слобода“ и „Најновија Слобода“ тако се због превелике Слободе оштампани — зове социјални нов лист — који ето хоће о слободи у Угарској да сања на три начина.

*

Познати болесник „Срп. Трг. Удружење“, после дужег и тешког боловања — испустило је своју напаћену душу. Њега оплакује Лаза Милошев, са професори „сирочади“, коју у „Удружењу“ губе — краву музару.

Горак шећер.

(Нове реченице, којима се акционари „Срп. Тргов. Удружења“ са управним одбором поздрављају)

- Јесу ли и теби цедили восак?
- Пошто је жути пасуљ?
- Шта кошта ока шљива?
- Ког ће ми „јарца“ — плави камен?

*

Милошева омиљена узречица:

— Коњ има четир ноге, па и он погреси!

Савићева опера у Новом Саду.

У Новом Саду је отпочела Савићева оперна дружина своје оперетне представе да даје. До сада је с успехом приказала ове комаде: „Слепи миш“, „Он и његова сестра“, „Јесењи маневар“, „Скитнице“, а у недељу је с великим успехом приказана Бајићева опера „Иво кнез од Семберије“ — уз пуњу кућу интелегентне публике. Бајићева је опера, може се рећи, у пуном смислу речи успела. Он је са њоме своје досадање радове крунисао и доказао, да он уме и више од себе дати осим вешто сложених народних мотива. Комад је публику освојио одмах у почетку увертиром, и за сво време трајања у занетости држао све док није завеса пала, када је публика успех опере френетично поздравила и исцела три пута изазвала. Пријатно је било слушати у народном духу вешто сложене хорове, сељачку песму и игру. — Бурна инструментација музике је према приликама и снагама, којима Савићева дружина располаже, одвећ јака била. Г. Савић, у правник је, са старом мајсторском вештином одличног оперског певача, пријатним баритоном приказао Иву кнеза од Семберије, а гђа Станојевићка је приказала стару мајку кнеза Иве, тако природно и уметнички, да је њена сцена с великим интересовањем публике праћена, а њено тихо али чисто и милозвучно певање продрло је у душу гледалаца, који су с њоме заједно осећали оно, што је она у стању била, да у песми тако дискретно па ипак тако изразито изнесе. Не мање дивљење је изазвала савршена уметничка турска игра харемске певачице гђе Олге Илићке. Штета је само што јој компониста није дао прилике, да уз турску игру и турску песму отпева, које гђе Илићка јединственом вештином и топлимом пева. Кули-бег (г. Бинички) и ако се у певању добро држао, то ипак није у публици дубљи упечаток оставио. Остали сви су с толико воље и пажње игру главних улога пратили, да им се мора признати свака хвала и признање. Јер само тако се могла лепа округлина добити. За тим је приказана „Фортунио и његова песма“, у ком комаду смо имали прилике, да чујемо лепо певање и с мајсторском лакоћом школованог конзерватористу, певача Биничког, у улози Фрикета — а не мање је својим певањем задобила публику гђца Покорни у улози Марије, и врло симпатично и са пуно шика и рутине је приказала гђа Олга Илићка улогу Валентина. Г. Јовановић и гђа Лујза Станојевићка су омет доказали, да су обоје уметници, који су своје улоге с толико вештине приказали, да и ако нису у својим улогама јаче партије у певању имали, ипак радо на позорници били гледани. Најзад хармонично и милозвучно су приказали несташне писаре, младиће, гђе: Шиланова, Намет, Петровићева, Павлетова, Стефановић, Илићева, Кочевар и Лонгиновић и задовољство публике изазвали, те су сви чешће пута при певању одобравањем аплауза поздрављени.

Ми не можемо при оцени Савићеве трупе узети оно мерило, којим се оцењују опере и оперете страних друштава, чије примадоне у најмању руку имају шест до десет хиљада круна годишњу плату, него морамо рачунати са нашим приликама, и г. Савићу благодарни бити, што нам је доказао, да је он био у стању оперетну трупу и без да је утрошио неколико хиљада српског народа блага — створити. За то је код интелегентне публике Новосађана и остао неуспешан онај — канибалски нападај болесног критичара „Браниковог“ — те публика свако вече пуни кућу Савићу. А тако и треба, и то је право! Савићева скромна трупа то у пуној мери заслужује, а да и не споменемо, да већ и сам Ж. Савић и његова супруга то заслужују! *Homme Masque.*

Срби код министра.

Нико ни дебљи ни тањи, већ сам главом и ногама министар Ерентал (или српски Поштењаковић), спрема особито сјајну вечеру у својој палати. Званица је мало. Позвани су Прибићевићи и она педесет и два Србина, што су били мучени Тарабокијиним питањима а разонођени исказима сведока. Осим Срба само је још Масарика запала та част, да буде у тако одличном дому позван на вечеру.

За јела и пића побринули су се стари вештаци — из Мартијанца. Јела ће бити чисто оријенталска зачињена бечким зачином, по најновијој методи, а вина су теутонска по старој методи.

Госте ће послуживати услужни Васић и Настић, а у место уобичајеног концертовања са шаљивим програмом за време вечере, читаће Ерентал свој најновији састав, о последњој и најновијој и без Фридјунга откривеној завери, на основу савремених докумената „Фосових патака“. Из истих документта се јасно види, да је краљевић Ђорђе наговарао шаљиву фигуру у неком талијанском шаљивом листу по имену Феликса — да убије нашег престолонаследника, али је срећом уредник шаљивог листа атентатора Феликса избацио из листа и тиме је атентат на мозак озбиљне дипломације — спречен.

Стипица Радић

или

„Иде крчаг на бунар...“

Сељака си за нос вук'о
Док те није — истук'о!
Истину му од сад кажи
Ил' га лепше — лажи!

Чешагија.

Новосадске узречице.

— Противу сваке досаде је најбољи лек „Аполо“ биоскоп!

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Ове године

даје радикална странка парастос покојном Др. Светозару Милетићу. Сви су радикали нарочитим позивом у „Застави“ позвати, да се свесрдно и искрено помолу Господу Богу за што скорији позив душе Њ. Св. патрајарха Лукијана у рајско насеље — ма и без црне кафе. Јер ово чепркање по автономiji, стварање елерикалне странке, јединственог статута, узрујава и најмирније дудухове.

Смирени отац Софронија.

Не зна јој другог лека.

Лечник: Милостива, ви сте тако первозни, да вам ја само Савићево оперетно друштво са њиховим духовитим шаљивим оперетама — могу као лек препоручити! Посетите их још данас!
Рецепт: Пет пута недељно у оперу!

Стара школа.

Састаће се код Виктора
С краљем Петром, краљ Никола,
Грлиће га, љубиће га...
(Јудина је то још школа!)

Добре акције.

А. Да вам продам 10 комади акција „Срп. Трг. Удружења“. Да ћу вам 90% рабата.
Б. Море, да ми и бадава дате, још и онда би вас тужио због преваре.

Не лаје куца села рааи . .

(Слично басни: „Гавран и лисица“)

У Србији сад вуњаре
„Баволове“, руке тару,
Хвале Ђорђа, док му опет
Не придигну — тазе пару!
Чешагија.

Уштеди, где год можеш.

Човек може уштедити у много прилика, само ако пази. Тако на пр. при телеграфисању, где свака реч стаје по шест потура, колико пута избацимо у телеграму по двадесет и више речи, што би се могло прекрасно изразити са десет и мање речи.

Овом приликом пада ми на ум, како је негда наш песник Лаза Костић телеграфисао својим пријатељима у Нови Сад, да ће скоро доћи.

Ево тај његов телеграм:

N. N

Neusatz.

Данас по —, сутра до —

Лаза Ко.

Г. ВАШИ ЂЕМИ

уреднику финог листа „Бавола“

у Београду.

Ви тражите од нас, да вам ми кажемо, је ли срамота ако ви немате кошуља. Наје, господине, за вас пије више ништа срамота, па узмимо да чак ни гађа немате! Јер кад би ви знали шта је срамота, ви не би дотле као бивши пачалник и полицијски писар, дотерали — да данас го ко пушка у Београду за пет пара шкембићима се раните, и без стапа и зимског капута, задовољите се да вас келнери из једне кафе у другу — најурјују; пити би оне мангунске свињарије за динар стубац писали, те својим поганом ерпески народ поганили. Али наравно, дотле сте дотерали све због свог поштења — па чак, чини ми се и без пензије остали — о чему ћемо ми већ слободни бити, да у своје време опширније проговоримо: у слици и речи.

Ми вас међу тим и опет позивамо — да све оне клевете, које „Ђаво“ о мени иза бусије бајбок-уредника пише, ви а и госп. „власник“ потпишете својим пуним „часним именуима“. Па онда ћемо се разговарати. Не учините ли то, сматраћу вас хуљом и питковом.

Петар Крстоношић

ур. „Стармладог“.

Он не зна.

Учитељ: Драга децо, ако што не знате, слободно ме смете питати.
Једно ђаче: Господное, ја не знам.
Учитељ: Шта дакле не знаш?
Ђак: Лекцију, господине!

Не у — Менü.

Гост: Келнер! Имате ли језика?
Келнер: Има, молим.
Гост: Па молим вас, олижите овај таџир, сав је прљав.

Незван гост.

„Баш је то малер. Телеграфисем ја мојој пуници: „Schicket mir Butter“. А онај чиновник погрешно па напише: „Mutter“. И тако у место да сам добио путера, дође ми пуница у посету.“

НЕГУЈТЕ ЗУБЕ САМО КУШАКОВИЋА БИСЕР-КРЕМОМ.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Репертоар Савићеве опере.

У суботу: „Дротар“, оперета од Лехара. — У недељу после подне: „Скитнице“, од Цирета, а у вече „Шумарева Криста“, од Јарна. — У понедељак: „Продана невеста“, чешка оперета од Сметане. — У уторак: „Птичар“, оперета од Штрауса. — У среду: „Мајка“, српска оперета од Урбана.

Закаснили савет.

Жена: Пази да се не опечеш!
Муж: Опекао сам се већ — кад сам тебе узео. „Трибуна.“

Одговори уредништва

Г. Ј. М. у Б. Не можемо послату песмицу уврстити с разлога, што ми и ако црногорску тиранију осуђујемо, ипак фирми Луке К. Алексијевића, творници црквених утвари признајемо да је одавна заслужна одликовања за свој солидан и уметнички рад црквених утвари, те је свакоме само препоручити можемо. Башка политику а башка привреду! — Поздравље.

НА ЗНАЊЕ!

Но год не мисли држати лист, молимо га да нам то или јави или лист врати натраг. Уредништво и администрација „СТАРМЛАДОГ“.

Молба!

Молимо сву ону г. г. претплатнике који су данас добили испуњене новчане упутнице — да нам претплату обратном поштом пошаљу. Адм.

„Аполо“ позориште у Новом Саду.

Џонсон и Џевриса,

Бокс-борба,

само 2 дана, 3-ег и 4-ог фебруара.

ПОГРЕБНО ПОДУЗЕЋЕ

и етовариште надгробних споменика

ЦАЈЕ МАРКОВИЋА у Н. САДУ

у средини дунавске улице, телефон број 168.



Филијала: погребно подuzeће „Конкордија“ пређе Ђуре Стојковића, Ђурчинска улица број 15.

Држи ваада огроман избор сваковрених камених надгробних споменика. Натписе изрезује најсавршеније, а повлата дупла и дуготрајна. Велики из ор мртв. сандука, венца, покрова и целокупне опреме за погребне. Цене строго солидне а послуга најтачнија.

Пашентбиро

Друштва Bremer Patent
Gesellschaft,

Bremen

Филијала у Лондону. Друштво с ограниченом одговорношћу.

Прима

јефтине пријаве

и посредује

искоришћавање
проналазака уз гаранцију

у смислу друштвена правила.

Ако нама повереног проналазак заштитно право не би могли спровести да се патентира или не би нашли за исти заинтересоване, да се искористи — ма из ког разлога — ми вријемо нама плаћене пристојбе. — У последње 3 године плаћених отшта-та дивиденда износи пуних 100%.

Многа признања.

Наклада листа за проналазаче:

„Der Deutsche Erfinderefreund“

као и прилога истог

„Званична извешта „Међународни проналазачки вашар“. „Сунце“.

Претплата на 1/2 год. 5 Марака. Број на углед и сва извешта о погодностима које се у листу за претплатнике налазе дају се уз 10 по-тура марку.

Извешта бадава.

Предрачуни бесплатно.

ИЗВОД ИЗ ЦЕНОВНИКА.

Пријава проналазак да се патентира уз гаранцију по друштвеном правилу.

За	Марака	За	Марака
Немачку	35	Италију	105
Енглеску		Америку	115
(провизорно)	35	Швајцарску	115
дефинитивно	110	Русију	140
Аустрију	70	Данску	55
Француску	120	Шпањолску	110
Белгију	35	Луксенбург	25

Горњи бројеви означају наше основне таксе за пријаву т. з. заштитно право, у којима је урачуната припадајућа пријавна такса држави, наша награда или наших страних заступника има се још урачунати, које зависе од проналазак, трошкове за пртеже, превод и спровођење предолдуке и т. д. које се све такође вапратно јефтино рачуна.

„Стармлади“ илази 1 и 16-ог сваког месеца. Рукуписи се шаљу на уредништво. Претплата се шаље на администрацију „Стармладог“ у Нови Сад (Ujvidék), Ватковићева улица број 16.

Власник и издавалац: М. Крстоношић. (Поједини број 30 пот.) Одговорни уредник: Петар Крстоношић.

Штампарија Учитељског Д. Д. „Натошевић“ Нови Сад.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS